

คำถามพร้อมธงคำตอบวิชากฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา การสอบความรู้ชั้นเนติบัณฑิต สมัยที่ ๖๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔

ข้อ ๑. คำถาม นายชัยกับพวกรวม ๗ คน ซึ่งเป็นคนไทย ขึ้นไปบนเรือสินค้าของชาวจีน ซึ่งจอดรอเทียบท่าอยู่ในแม่น้ำโขงริมฝั่งประเทศลาว แล้วร่วมกันใช้อาวุธปืนขู่ให้ลูกเรือชาวจีนส่งมอบ ทรัพย์สินให้ แล้วนายชัยกับพวกร่วมกันใช้อาวุธปืนยิงลูกเรือชาวจีนทั้ง ๑๓ คน นายชัยกับพวก เข้าใจว่าลูกเรือชาวจีนตายแล้วทั้งหมด จึงนำเรือสินค้าลำดังกล่าวมาจอดเทียบท่าที่ท่าเรืออำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย แล้วร่วมกันนำทรัพย์สินที่ปล้นมาได้หลบหนีไป ภายหลังกายชัยกลับขึ้นไปบนเรือลำดังกล่าวเพื่อค้นหาอาวุธปืนที่ลืมทิ้งไว้ แต่พบว่ามียูทเรือชาวจีนอีก ๒ คนยังไม่ตาย จึงใช้อาวุธปืนยิงลูกเรือทั้งสองจนตาย ขณะที่นายชัยกำลังจะหลบหนี ได้ถูกเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรแม่สาย จับกุมตัวได้ แล้วนำตัวส่งให้พนักงานตำรวจตริยอด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สายดำเนินคดี พนักงานตำรวจตริยอดได้แจ้งข้อหานายชัยว่าร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยมีและใช้อาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ได้รับอันตรายสาหัส และฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาอันเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน ซึ่งเป็นความผิดทั้งที่เกิดในประเทศลาวและประเทศไทย เมื่อพนักงานตำรวจตริยอดทำการสอบสวนเสร็จ จึงได้สรุปสำนวนการสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องนายชัยตามข้อกล่าวหาเสนอพนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย มีคำสั่งฟ้องตามความเห็นของพนักงานสอบสวนและได้ยื่นฟ้องนายชัยเป็นจำเลยต่อศาลจังหวัด เชียงรายในความผิดตามข้อกล่าวหา จำเลยให้การปฏิเสธและต่อสู้ว่าพนักงานสอบสวนในคดีนี้ ไม่มีอำนาจสอบสวนพนักงานอัยการจังหวัดเชียงรายไม่มีอำนาจสั่งคดีและไม่มีอำนาจฟ้อง

ให้วินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของจำเลยดังกล่าวฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ ความผิดฐานปล้นทรัพย์โดยมีและใช้อาวุธปืนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้น เหตุเกิดที่ริมฝั่งประเทศลาว เป็นความผิดที่เกิดนอกราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ แม้จะมีลูกเรือชาวจีนจำนวนสองคนถูกยิงตายที่ท่าเรืออำเภอแม่สาย ซึ่งอยู่ในอาณาเขตประเทศไทย แต่ก็เป็นความผิดคนละกรรมกัน กับความที่เกิดนอกราชอาณาจักร หากใช้เป็นกรณีความผิดหลายกรรมเกิดขึ้นในหลายท้องที่เกี่ยวพันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๔) ไม่ เพราะกรณีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ เป็นเรื่องที่มีความผิดทั้งหมดเกิดภายในราชอาณาจักรและเป็นความผิดหลายกรรมเกิดในหลายท้องที่ ดังนั้น แม้จะจับกุมผู้ต้องหาได้ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรแม่สายก็ตาม ก็ไม่ทำให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สายเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิด ฐานปล้นทรัพย์ฯ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐, ๓๔๐ ตี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๔) วรรคสอง (ก) เมื่อความผิดฐานดังกล่าวเหตุเกิดนอกราชอาณาจักร อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แต่อัยการสูงสุดอาจมอบหมายให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทน แต่ในกรณีที่อัยการสูงสุดมอบให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนอาจมอบให้พนักงานอัยการคนใดทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้ เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนเสร็จแล้วให้ทำความเห็นและส่งสำนวนการสอบสวนไปยังอัยการสูงสุดพิจารณาสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ วรรคหก แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าอัยการสูงสุดได้มอบหมายพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สายเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดังนั้น พนักงานสอบสวนตริยยอด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สาย จึงไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบซึ่งมีผลเท่ากับไม่มีการสอบสวน เมื่อความผิดฐานปล้นทรัพย์ฯ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๐, ๓๔๐ ตี เหตุเกิด

นอกราชอาณาจักร จึงเป็นอำนาจของอัยการสูงสุดเป็นผู้พิจารณาสั่งคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐ วรรคหก พนักงานอัยการจังหวัดเชียงรายย่อมไม่มีอำนาจสั่งคดีและไม่มีอำนาจฟ้องในความผิดฐานนี้ ข้อต่อสู้ของจำเลยในข้อนี้จึงฟังขึ้น

ส่วนความผิดฐานฆ่าผู้อื่นนั้น เหตุเกิดในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรแม่สาย ซึ่งเป็นความผิดในราชอาณาจักร อยู่ในเขตท้องที่ของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรแม่สาย เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย จึงมีอำนาจสั่งคดีและมีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลได้

ข้อ ๒. คำถาม พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจาร นางสาวเดือนผู้เสียหาย อายุ ๑๙ ปี โดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ จำเลยให้การปฏิเสธระหว่างพิจารณา นางสาวเดือนยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาต ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้อง จำคุก ๓ ปี จำเลยอุทธรณ์ในปัญหาข้อกฎหมายว่า การที่นางสาวเดือนผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้าย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๘ โดยบิดามารดาไม่ได้ลงลายมือชื่อให้ความยินยอมในการร้องทุกข์เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้อง และขณะที่นางสาวเดือนยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็น โจทก์กับพนักงานอัยการและศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตนั้น นางสาวเดือนยังเป็นผู้เยาว์ แม้ในระหว่าง พิจารณาของศาล นางสาวเดือนจะบรรลุนิติภาวะแล้วก็ตาม คำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้นางสาวเดือน เข้าร่วมโจทก์ร่วมจึงไม่ชอบเช่นกัน

ให้วินิจฉัยว่า อุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๗) และมาตรา ๑๒๓ มิได้บัญญัติว่า การร้องทุกข์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้เยาว์ต้อง

ได้รับความยินยอมจากบิดา มารดาหรือผู้แทนโดยชอบธรรม หรือบุคคลดังกล่าว ต้องลงลายมือชื่อในการร้องทุกข์ของผู้เยาว์ด้วย ดังนั้น นางสาวเดือนซึ่งมีอายุ ๑๙ ปี และมีความรู้สึกละอายดีแล้ว แม้เป็นผู้เยาว์ก็มีอำนาจร้องทุกข์ด้วยตนเอง ได้ การที่นางสาวเดือนผู้เสียหายร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่ บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยใช้กำลังประทุษร้ายจึงชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการ มีอำนาจฟ้อง อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๑๕/ ๒๕๕๑)

ขณะที่นางสาวเดือนผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงาน อัยการและศาลชั้นต้น มีคำสั่งอนุญาตนั้น นางสาวเดือนยังเป็นผู้เยาว์ ซึ่งการ ขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจจัดการแทน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕ (๑) เมื่อนางสาว เดือนขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ด้วยตนเอง จึงมิได้เป็นไปตามบทบังคับว่าด้วยความ สามารถของบุคคลตามกฎหมาย และเป็นเรื่องข้อบกพร่องในเรื่องความสามารถ ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้แก้ไขได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕๖ วรรคสอง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ อย่างไรก็ตามในระหว่างพิจารณาในศาลชั้นต้นนางสาวเดือน พ้น จากภาวะผู้เยาว์และบรรลุนิติภาวะแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นและไม่มีความเหตุที่จะต้อง มีคำสั่งให้แก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องความสามารถของนางสาวเดือนอีก (คำ พิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๒๓๘/๒๕๔๙) อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

ข้อ ๓. คำถาม พนักงานอัยการโจทก์ยื่นฟ้องนายเอกราชเป็นจำเลย ต่อศาลอาญาซึ่งเป็นศาลที่มีเขต อำนาจ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๓๓๙ โดยอ้างมาในคำฟ้องว่า จำเลย ต้องขังตามหมายของ ศาลอาญากรุงเทพใต้ ขอให้ศาลอาญาเบิกตัวจำเลยมาพิจารณาคดีต่อไป ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนที่พนักงานอัยการโจทก์จะยื่นฟ้องนายเอกราชเป็น จำเลยต่อศาลอาญานั้น พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องขอฝากขังนายเอกราชใน ระหว่างสอบสวนต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ในคดีอาญาอีกคดีหนึ่งและนายเอกราช

ได้รับอนุญาตจากศาลอาญากรุงเทพใต้ให้ปล่อยชั่วคราวไป ศาลอาญาพิจารณาแล้วเห็นว่าขณะพนักงานอัยการโจทก์ยื่นฟ้อง จำเลยมิได้ถูกควบคุมตัวตามอำนาจของศาลอาญา จึงมีคำสั่งไม่ประทับฟ้องและให้จำหน่ายคดี

ให้วินิจฉัยว่า คำสั่งศาลอาญาชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ ในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์นั้น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ จะต้องมี การสอบสวนก่อน และมาตรา ๑๔๒ วรรคสาม บัญญัติวางหลักการในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เพื่อที่พนักงานอัยการจะได้นำตัวผู้ต้องหาไปยื่นฟ้องต่อศาลตามมาตรา ๑๖๕ ต่อไป เว้นแต่ผู้ต้องหา นั้นถูกขังอยู่แล้ว แสดงว่าถ้ามีการฝากขังต่อศาลไว้ก่อนแล้ว ในตอนเสนอความเห็นสั่งฟ้องพนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ

แม้ว่าก่อนที่พนักงานอัยการโจทก์จะได้ยื่นฟ้องนายเอกราชเป็นจำเลยต่อศาลอาญา พนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องขอฝากขังนายเอกราชในระหว่างสอบสวนต่อศาลอาญากรุงเทพใต้อีกคดีหนึ่งก็ตาม แต่เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยได้หลบหนีไปในระหว่างปล่อยชั่วคราวในคดีก่อน ศาลอาญาชอบที่จะขอให้ศาลอาญากรุงเทพใต้ใช้อำนาจที่จะบังคับให้ผู้ประกันส่งตัวจำเลยมารับสำเนาคำฟ้องคดีนี้ได้ กรณีจึงถือได้ว่าจำเลยเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจศาลอาญาที่จะประทับฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ ดังนั้น คำสั่งศาลอาญาที่ไม่ประทับฟ้องและให้จำหน่ายคดีดังกล่าวจึงไม่ชอบ (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๖๒/๒๕๔๓, ๒๗๔๗/๒๕๕๑)

ข้อ ๔. คำถาม พนักงานอัยการโจทก์บรรยายฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๕ เวลา กลางคืนหลังเที่ยง ถึงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๕ เวลา กลางคืนหลังเที่ยง วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยลักเอากระเป๋าสตางค์ ๑ ใบ ราคา ๒๐๐ บาท และเงินสด ๒,๐๐๐ บาท ของหญิงไม่ทราบชื่อ อายุประมาณ ๓๐ ปี ผู้เสียหายไปโดยทุจริต ระหว่างสอบสวนจำเลยถูก

ควบคุมตามหมายขัง ของศาลชั้นต้นในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ผ.๑๐๐/๒๕๕๕ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ โดยโจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องว่าเหตุเกิดที่ใด คงมีแต่เพียงคำร้องขอฝากขังในสำนวน คดีอาญาดังกล่าวที่อยู่ในสำนวนฟ้องซึ่งระบุว่าเหตุเกิดที่แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร และจำเลยลงลายมือชื่อรับสำเนาคำร้องขอฝากขังที่ด้านหลังคำร้องดังกล่าวไว้แล้ว ชั้นพิจารณา ของศาลจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง โจทก์แถลงไม่สืบพยาน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลย มีความผิดฐานลักทรัพย์ ในเวลาดกลางคืนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) วรรคแรก

ให้วินิจฉัยว่า ฟ้องของโจทก์ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้เสียหายและสถานที่กระทำความผิด กับคำพิพากษาศาลชั้นต้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

ธงคำตอบ การบรรยายฟ้องเกี่ยวกับผู้เสียหายที่โจทก์ไม่ได้ระบุชื่อเจ้าของทรัพย์นั้น เมื่อองค์ประกอบของความผิดฐานลักทรัพย์ต้องเป็นทรัพย์ของผู้อื่นหรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยลักทรัพย์ของหญิงไม่ทราบชื่อ ย่อมเป็นการบรรยายที่มีข้อเท็จจริง และรายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อด้วยพอสมควรที่จะให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว เพราะเมื่ออ่านคำฟ้องเป็นที่เข้าใจว่าทรัพย์ที่จำเลยลักไปนั้นเป็นของผู้อื่น ฟ้องโจทก์ส่วนนี้จึงชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕)

กรณีที่ฟ้องโจทก์มิได้ระบุสถานที่กระทำความผิดนั้น โจทก์ได้กล่าวในคำฟ้องไว้ด้วยว่า ระหว่างสอบสวนจำเลยถูกควบคุมตามหมายขังของศาลชั้นต้นในสำนวนคดีอาญาหมายเลขดำที่ ผ.๑๐๐/๒๕๕๕ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของคำฟ้อง เมื่อคำร้องขอฝากขังในสำนวนคดีดังกล่าวระบุรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุซึ่งจำเลยลงลายมือชื่อรับสำเนาคำร้องไว้ด้วย จำเลยย่อมจะเข้าใจได้ดีว่าเหตุคดีนี้เกิดขึ้นที่ใดและสามารถนำสืบต่อสู้อคดีได้อย่างถูกต้อง ฟ้องโจทก์ส่วนนี้จึงชอบ ด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ (๕) (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๗๗๘/๒๕๕๑)

ส่วนคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลาดกลางคืน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑)

วรรคแรก นั้น ฟ้องโจทก์บรรยายเวลาเกิดเหตุลัทธิภัยอาจเป็นเวลากลางคืนหรือกลางวันก็ได้ การที่จำเลยให้การรับสารภาพฐานลักทรัพย์ตามฟ้องโดยมิได้ระบุว่าลักทรัพย์ในเวลากลางคืนหรือกลางวัน โจทก์มีหน้าที่นำสืบให้เห็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนซึ่งมีโทษสูงกว่าลักทรัพย์ในเวลากลางวัน เมื่อโจทก์ไม่สืบพยานข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน คงฟังได้เพียงว่าจำเลยลักทรัพย์ในเวลากลางวันซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ เท่านั้น คำพิพากษา ศาลชั้นต้นว่าจำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนตาม มาตรา ๓๓๕ (๑) วรรคแรก จึงไม่ชอบ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๗๘๐/๒๕๕๐)

ข้อ ๕. คำถาม พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๘ ประกอบ มาตรา ๘๐ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นฟังว่า จำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย แต่บาดแผลของผู้เสียหายถึงอันตรายสาหัสตรงตามที่โจทก์บรรยายในฟ้อง พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๗ จำคุก ๒ ปี โจทก์ฝ่ายเดียวอุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยตามฟ้อง ศาลอุทธรณ์ฟังว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย แต่การกระทำของจำเลยเป็นความผิดร้ายแรง ที่ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลย ๒ ปี นั้นเบาเกินไป จึงพิพากษาแก้ไขลงโทษจำคุกจำเลย ๓ ปี โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามฟ้อง

ให้วินิจฉัยว่า (ก) คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

(ข) ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งรับฎีกาของโจทก์ไว้พิจารณาได้

หรือไม่

ธงคำตอบ (ก) ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๗ โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลย ในความผิดฐานพยายามฆ่าผู้เสียหายตามฟ้อง ถือว่าเป็นการอุทธรณ์ในทำนองขอให้เพิ่มโทษ จำเลยให้

หนักขึ้นอยู่ในตัวดังนั้น แม้ศาลอุทธรณ์จะฟังว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่าผู้เสียหาย แต่การกระทำของจำเลยเป็นความผิดร้ายแรง ศาลอุทธรณ์ย่อมมีอำนาจ พิพากษาแก่ให้ลงโทษจำเลยหนักขึ้น เป็นจำคุก ๓ ปี ได้ไม่เป็นการพิพากษา เพิ่มเติมโทษอันจักต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๒๑๒ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมายแล้ว (เทียบคำ พิพากษาฎีกาที่ ๔๓๖/๒๕๑๑)

(ข) ที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานพยายามฆ่า ผู้เสียหายตามฟ้องนั้น เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ฟังว่าจำเลยไม่มีเจตนาฆ่า ผู้เสียหาย พิพากษาลงโทษจำเลยเพียงฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุ ได้รับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๗ ย่อมมีผล เท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายกฟ้องโจทก์ในข้อหาความผิดฐาน พยายามฆ่าผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๘ ประกอบ มาตรา ๘๐ ฎีกาของโจทก์ดังกล่าว จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๐ ศาลชั้นต้นจะต้องมีคำสั่งไม่รับฎีกาของ โจทก์ไว้พิจารณา (เทียบคำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๘๒/๒๕๕๓)

ข้อ ๖. คำถาม วันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๕ นายแดงไปแจ้งความว่า นายดำขับรถยนต์โดยประมาท ชนรถจักรยานยนต์ของนายแดงเป็นเหตุให้ นายแดงได้รับอันตรายแก่กาย เหตุเกิดที่บริเวณหน้า โรงค้าไม้เจริญไพศาล วันอาทิตย์ที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ เวลา ๑๑ นาฬิกา นายแดงพาร้อยตำรวจ เอก เชี่ยวกับพลตำรวจขาวไปจับกุมนายดำที่บริเวณโรงค้าไม้เจริญไพศาล ซึ่งเป็นของนายหมึกบิดานายดำ โดยโรงค้าไม้ดังกล่าวนอกจากขายไม้แล้วยังใช้ เป็นที่อยู่อาศัยด้วยและหยุดทำการค้าในวันอาทิตย์ เมื่อร้อยตำรวจเอกเชียวไป ถึง นายแดงชี้ให้ร้อยตำรวจเอกเชียวจับนายดำซึ่งนั่งอยู่ที่ม้านั่งภายใน บริเวณ โรงค้าไม้ นั้น ร้อยตำรวจเอกเชียวจึงแสดงบัตรประจำตัวเจ้าพนักงานและขอ จับกุมนายดำ โดยแจ้งว่าขับรถยนต์โดยประมาทชนรถจักรยานยนต์ของนายแดง เป็นเหตุให้นายแดงได้รับอันตราย แก่กายโดยไม่มีหมายจับและหมายค้น นายดำขัดขืนจึงเกิดการต่อสู้กัน ระหว่างการต่อสู้ปรากฏว่า เมทแอมเฟตตามีน

หล่นมาจากกระเป๋าเสื้อที่นายดำสวมใส่ จำนวน ๕๑ เม็ด นายดำยอมรับว่า นายเหลือง นำมามอบให้นายดำไว้ขายแก่บุคคลทั่วไป ร้อยตำรวจเอกเขียวจึง แจ้งข้อหาและจับกุมนายดำส่ง พนักงานสอบสวนยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ นายดำต่อสู้ว่า การจับกุมของเจ้าพนักงานทั้งสองข้อหา ความผิดดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ให้วินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของนายดำฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ วันเกิดเหตุโรงค้าไม้เจริญไพศาลหยุดทำการค้า และโรงค้าไม้ดังกล่าวใช้เป็นที่อยู่อาศัยด้วย จึงเป็นที่รื้อฐานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๓) การที่ร้อยตำรวจเอก เขียวเข้าไปในโรงค้าไม้ดังกล่าวโดยไม่มีหมายจับและหมายค้น แม้นายแดงจะได้แจ้งความร้องทุกข์ไว้แล้วก็ตาม ร้อยตำรวจเอกเขียวก็ไม่มีอำนาจเข้าไปจับนายดำในที่รื้อฐานได้ตาม มาตรา ๘๑ และไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๗๘

อย่างไรก็ตามเมื่อร้อยตำรวจเอกเขียวเข้าไปแล้วพบนายดำ นายดำไม่ยอมให้จับเกิดการดิ้นรนต่อสู้กัน และปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนหล่นมาจาก กระเป๋าเสื้อที่นายดำสวมใส่เช่นนี้ย่อม ถือเป็นความผิดซึ่งหน้าตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง ซึ่ง ร้อยตำรวจเอก เขียวมีอำนาจจับนายดำในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายได้โดยไม่ต้องมีหมายจับตามมาตรา ๗๘ (๑) ประกอบมาตรา ๘๑ และมาตรา ๗๒ (๒) การจับของเจ้าพนักงานจึงชอบด้วยกฎหมาย ข้อต่อสู้ของ นายดำฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๗. คำถาม โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกู้ยืมเงินโจทก์ ๑๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๑ ปี ตามสำเนาสัญญากู้ซึ่งแนบมาท้ายฟ้อง และได้มอบโฉนดที่ดิน ให้โจทก์ยึดถือไว้เป็นประกันโจทก์จำเลย ตกลงกันให้โจทก์คิดดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี ครั้นครบกำหนดจำเลยไม่ยอมชำระหนี้ จึงขอ บังคับให้จำเลยชำระ ดันเงินและดอกเบี้ยร้อยละ ๑๕ ต่อปี แต่ปรากฏว่าตามสำเนาสัญญากู้มี ข้อความว่า จำเลยกู้ยืมเงินโจทก์ ๑๐๐,๐๐๐ บาท คิดดอกเบี้ยตามกฎหมาย และจำเลยได้รับเงิน ไปครบถ้วนแล้วในวันทำสัญญา

จำเลยให้การว่า จำเลยไม่ได้กู้เงินโจทก์ ความจริงน้องสาวของจำเลยทำสัญญากู้เงินโจทก์ และต้องการนำโฉนดที่ดินซึ่งมีชื่อจำเลยและน้องสาวเป็นเจ้าของร่วมไปวางประกัน โจทก์บังคับ ให้จำเลยทำสัญญากู้ฉบับที่นำมาฟ้อง มิฉะนั้นจะไม่ให้น้องสาวจำเลยกู้เงิน จำเลยจึงยอมลงชื่อใน สัญญากู้เพื่อประกันหนี้ของน้องสาว โดยจำเลยไม่ได้รับเงินไปจากโจทก์

ให้วินิจฉัยว่า

(ก) โจทก์จะอ้างตนเองเป็นพยานนำสืบว่า ที่ตามสัญญาระบุว่าคิดดอกเบี้ยตามกฎหมายนั้น โจทก์กับจำเลยตกลงกันว่าหมายถึงอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ได้หรือไม่

(ข) จำเลยจะอ้างตนเองนำสืบข้อเท็จจริงตามคำให้การได้หรือไม่

ธงคำตอบ กรณีเป็นคดีพิพาทตามสัญญากู้ยืมเงินเกิน ๒,๐๐๐ บาท ซึ่งต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ มิฉะนั้น จะฟ้องร้องบังคับคดีไม่ได้ จึงเป็นกรณีที่กฎหมายบังคับให้ต้องมีพยานเอกสารมาแสดง และเมื่อนำพยานเอกสารมาแสดงแล้ว คู่ความจะนำสืบพยานบุคคลว่ายังมีข้อความเพิ่มเติม ตัดทอน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสารนั้นไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๔ (ข)

(ก) เมื่อข้อความในสัญญากู้ยืมระบุว่า คิดดอกเบี้ยตามกฎหมาย ย่อมหมายความว่า คิดดอกเบี้ยร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี การที่โจทก์จะอ้างตนเองเป็นพยานนำสืบว่า ความจริงตกลงกัน คิดดอกเบี้ยร้อยละสิบห้าต่อปี ย่อมเป็นการสืบพยานบุคคลแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในพยานเอกสารต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๔ (ข) โจทก์จะอ้างตนเองเป็นพยานนำสืบว่า ที่ตามสัญญาระบุว่าคิดดอกเบี้ยตามกฎหมายนั้น โจทก์กับจำเลยตกลงกันว่า หมายถึงอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ไม่ได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๗/๑๒/๒๕๔๙)

(ข) จำเลยนำสืบพยานบุคคลถึงข้อตกลงอันเป็นมูลเหตุและความประสงค์ที่ทำสัญญา กู้ฉบับที่โจทก์ฟ้องเพื่อแสดงว่าไม่มีมูลหนี้ตามสัญญาที่จะทำให้จำเลยต้องรับผิดชอบใช้แก่โจทก์ เป็นการนำสืบถึงที่มาแห่งหนี้ตามสัญญาใน

เอกสาร มิใช่เป็นการนำสืบเพิ่มเติม ดัดทอน หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสาร ส่วนการนำสืบว่าโจทก์ไม่ได้ส่งมอบเงินที่กู้ให้จำเลยยอมทำให้หนี้เงินกู้ที่ระบุในสัญญาไม่สมบูรณ์จำเลยจึงสามารถนำสืบได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๙๕ วรรคท้าย จำเลยจึงอ้างตนเองนำสืบข้อเท็จจริงตามคำให้การได้ (คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๙๗๖/๒๕๑๘)

ข้อ ๘. คำถาม พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องว่า จำเลยกระทำผิดฐานลักทรัพย์ชุดชั้นในสตรีของนางสาวใจดีผู้เสียหายในเคหสถานและในเวลากลางคืน จำเลยให้การปฏิเสธชั้นพิจารณาโจทก์นำสืบ พยานหลักฐานดังนี้

(ก) นางสาวใจดีเบิกความว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลาเที่ยงคืนได้ยินเสียงเหมือนคน เข้ามาได้ถุ่นบ้าน จึงส่องไฟฉายเห็นชายคนหนึ่งกำลังถือชุดชั้นในสตรีของตนออกไปจากบ้าน ต่อมาตำรวจจับจำเลยได้และให้พยานไปชี้ตัวว่าจำเลยคือคนร้าย นางสาวใจดีตอบคำถามค้านของทนายจำเลยว่า ตอนเกิดเหตุพยานจำหน้าคนร้ายไม่ได้ แต่ตอบพนักงานอัยการโจทก์ถามถึงว่า ได้ไปแจ้งเรื่องกับผู้ใหญ่บ้านทันทีหลังเกิดเหตุว่าพยานจำหน้าคนร้ายได้ว่าเป็นจำเลย เนื่องจากจำจำมาก่อนและเห็นใบหน้าชัดเจนโดยอาศัยแสงจันทร์

(ข) โจทก์นำสืบทะเบียนประวัติอาชญากรปรากฏว่าจำเลยเคยถูกลงโทษฐานลักทรัพย์ชุดชั้นในสตรีในเคหสถานของผู้อื่นในเวลากลางคืนมาแล้ว ๓ ครั้ง แต่ไม่มีประวัติการกระทำความผิดอื่น

ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า ถ้อยคำของนางสาวใจดีที่ตอบคำถามตั้งของพนักงานอัยการโจทก์ว่า ผู้เสียหายแจ้งต่อผู้ใหญ่บ้านระบุว่าจำเลยคือคนร้ายในทันทีหลังเกิดเหตุมีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่า คำเบิกความในชั้นศาลที่ตอบทนายจำเลยว่าจำคนร้ายไม่ได้ ประกอบกับจำเลยเคยทำผิดฐานลักทรัพย์ชุดชั้นในสตรีในเคหสถานของผู้อื่นในเวลากลางคืนมาแล้ว ๓ ครั้ง จึงพิพากษาลงโทษจำเลย

จำเลยอุทธรณ์ว่า ศาลชั้นต้นไม่ได้ฟังคำเบิกความของพยานในชั้นศาล แต่ไปฟังคำกล่าว นอกศาลซึ่งเป็นพยานบอกเล่าและฟังประวัติการกระทำผิดของจำเลยมาลงโทษจำเลยซึ่งขัดต่อหลักกฎหมาย

ให้วินิจฉัยว่า ข้ออ้างตามอุทธรณ์ของจำเลยฟังขึ้นหรือไม่

ธงคำตอบ (ก) นางสาวใจดีผู้เสียหายมาเบิกความต่อศาลในเรื่องที่ นางสาวใจดีประสบพบเห็นเหตุการณ์โดยตรงจึงเป็นผู้ที่ได้เห็น ได้ยินหรือทราบ ข้อความมาด้วยตนเองโดยตรง การที่ นางสาวใจดีตอบคำถามของทุกฝ่ายใน ศาลในเรื่องที่เป็นถ้อยคำของตนที่เคยให้ไว้หาใช่พยานบอกเล่าตามที่จำเลยอ้าง ในอุทธรณ์ไม่เพราะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๖/ ๓ พยานบอกเล่าหมายถึงการที่พยานนำคำบอกเล่าของบุคคลอื่นมาเสนอต่อศาล เพื่อพิสูจน์ความจริงแห่งข้อความนั้น ส่วนการที่นางสาวใจดีเบิกความแตกต่าง กันเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในเรื่อง การจำคนร้ายได้หรือไม่ โดยในตอนแรกนางสาว ใจดีตอบคำถามโจทก์ไม่ยืนยันว่าจำเลยเป็นคนร้าย และตอบคำถามค้านทนาย จำเลยว่าพยานจำคนร้ายไม่ได้ แต่เมื่อพนักงานอัยการโจทก์ถามถึง พยาน รับว่าหลังเกิดเหตุได้ไปแจ้งเรื่องกับผู้ใหญ่บ้านทันทีว่าคนร้ายคือจำเลยเนื่องจาก รู้จักมาก่อนและเห็นใบหน้าชัดเจนโดยอาศัยแสงจันทร์ และพยานได้แจ้งเรื่องที่ เกิดขึ้นต่อผู้ใหญ่บ้านในทันที ไม่มีข้อให้ระแวงว่าจะแต่งเรื่องขึ้น จึงมีน้ำหนัก นำเชื่อถือกว่าคำเบิกความที่ให้ต่อศาลในภายหลังที่อาจมีการบ้ายเบี่ยงเพื่อ ช่วยเหลือจำเลยซึ่งเป็นคนที่รู้จักกันมาก่อนได้ การใช้ดุลพินิจซึ่งน้ำหนักพยาน หลักฐานของศาลโดยศาลเชื่อว่าถ้อยคำของพยานปากนี้ที่ให้ไว้กับผู้ใหญ่บ้าน เป็นความจริงยิ่งกว่าคำเบิกความต่อศาลในภายหลังจึงไม่ขัดต่อหลักกฎหมาย

(ข) ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๖/๒ บัญญัติ ห้ามมิให้ศาลรับฟัง พยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดครั้งอื่นๆ ของ จำเลย เพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดในคดีที่ถูกฟ้อง แต่กรณีตาม ปัญหาเป็นเรื่องฟ้องว่าจำเลยลักขุดชั้นในสตรีในเคหสถาน ของผู้เสียหายในเวลา กลางคืน ซึ่งจำเลยเคยกระทำความผิดในข้อหาและลักษณะเดียวกันนี้มา ๓ ครั้ง จึงเป็นพยานหลักฐานที่แสดงถึงลักษณะ วิธี หรือรูปแบบเฉพาะในการ กระทำความผิดของจำเลย ศาลจึงรับฟังพยานหลักฐานเช่นนี้ได้ตามข้อยกเว้นที่ บัญญัติไว้ใน (๒) ของมาตรา ๒๒๖/๒

ข้ออ้างตามอุทธรณ์ของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น

ข้อ ๙. คำถาม เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๔ นายสมานขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน สข ๕๔๕๔ ของนางสมรพี่สาวจากถนนรัชดาภิเษก ไปสี่แยกรัชโยธินได้ชนกับรถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียน ตรก ๙๐ มีนายสมัยเป็นผู้ขับขี่ไปในเส้นทางเดียวกันขณะลอดอุโมงค์ลาดพร้าว นายสมัยตกจากรถ ศีรษะกระแทกผนังอุโมงค์ถึงแก่ความตาย

ต่อมาพนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องนายสมานต่อศาลอาญาตามคดีหมายเลขดำที่ ๒๙๐๐/๒๕๕๔ ขณะนี้อยู่ระหว่างสืบพยานโจทก์ ก่อนครบ ๑ ปี นายสมิทธิ์บิดานายสมัยเป็นโจทก์ฟ้อง นายสมานและนางสมรเป็นจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ต่อศาลแพ่งตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๖๑๐/๒๕๕๕ เรียกค่าเสียหาย รวม ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การต่อสู้คดี ศาลแพ่งกำหนดประเด็น ข้อพิพาทไว้ ๓ ประเด็น คือ จำเลยที่ ๑ ขับรถประมาทหรือไม่ จำเลยที่ ๑ กระทำในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ ที่จำเลยที่ ๒ จะต้องร่วมรับผิดชอบหรือไม่ และค่าเสียหายมีเพียงใด โดยศาลแพ่ง นัดสืบพยานโจทก์นัดแรกวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ เวลา ๙.๓๐ นาฬิกา และประเด็นข้อ ๑ ที่ว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถประมาทหรือไม่ เป็นประเด็นข้อสำคัญในคดีนี้

ให้ท่านในฐานะทนายจำเลย ร่างคำร้องยื่นต่อศาลแพ่งเพื่อให้รอดคดีแพ่งไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๙ จนกว่าคดีอาญาดังกล่าวจะถึงที่สุด (ให้ร่างแต่ใจความของคำร้อง)

ธงคำตอบ คดีนี้ ศาลนัดสืบพยานโจทก์ในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๕ เวลา ๙.๓๐ นาฬิกา ดังรายละเอียดปรากฏในรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลแล้วนั้น

จำเลยขอกราบเรียนต่อศาลว่า โจทก์ได้ฟ้องจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ให้รับผิดชอบร่วมกันในทางละเมิด ซึ่งศาลได้กำหนดหน้าที่นำสืบให้โจทก์สืบก่อน ทั้งสามประเด็น คือ

๑. จำเลยที่ ๑ ได้กระทำการโดยประมาทหรือไม่
๒. จำเลยที่ ๑ ได้กระทำการในทางการที่จ้างของจำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบร่วมด้วยหรือไม่
๓. ค่าเสียหายมีเพียงใด

ปรากฏว่าขณะนี้พนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ ๑ ในคดีนี้ เป็นจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๒๙๐๐/๒๕๕๔ ของศาลอาญาในข้อหาขั้บรณนัตั้ประมาณเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ซึ่งคดีอยู่ในระหว่างสืบพยานโจทก์จำเลยเห็นว่าหากศาลอาญาวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๑ ปรมาทหรือ ไม่ปรมาทซึ่ง เป็นข้อหนึ่งที่สำคัญในคดีนี้ คำวินิจฉัยของศาลในคดีอาญาย่อมผูกพันการวินิจฉัย ของศาลแพ่งในคดีนี้

ดังนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม จำเลยจึงเห็นสมควรที่ศาลแพ่งได้โปรดสั่งให้รอการพิจารณาคดีนี้ไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๙ จนกว่าการพิจารณาคดีอาญาดังกล่าวจะถึงที่สุด ขอศาลได้โปรดอนุญาต

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรด

ข้อ ๑๐. คำถาม เนื่องจากบ้านของนายเขียวเลขที่ ๑ ถนนบ้านสวน ตำบลบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ถูกน้ำท่วมเสียหาย จึงตกลงว่าจ้างนายขาวให้ทำการซ่อมบ้าน โดยทำพื้นบ้านเป็น คอนกรีตเสริมเหล็ก กว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๒๐ เมตร หนา ๒๐ เซนติเมตร และทำถนนคอนกรีตเสริมเหล็กจากบ้านถึงรั้วประตูบ้าน กว้าง ๔ เมตร ยาว ๑๐ เมตร หนา ๓๐ เซนติเมตร ตาม รายละเอียดการก่อสร้างและวัสดุก่อสร้าง กำหนดให้แล้วเสร็จภายในเวลา ๓ เดือน ด้วยค่าจ้าง รวมวัสดุก่อสร้างและค่าแรงงานเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐๐,๐๐๐ บาท กำหนดชำระในวันทำสัญญา ๑๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อนายขาวนำวัสดุก่อสร้างเข้ามาพร้อมที่จะทำการซ่อมบ้านจะชำระอีก ๑๐๐,๐๐๐ บาท และงวดสุดท้ายชำระ ๑๐๐,๐๐๐ บาท เมื่อการก่อสร้างและส่งมอบงานเสร็จเรียบร้อย โดยนายขาวรับประกันความชำรุดบกพร่องงานนี้ภายในกำหนด ๑ ปี นับแต่วันส่งมอบงานเสร็จ

ให้ร่างสัญญาซ่อมบ้านดังกล่าว

องค์ประกอบ

สัญญาช่อมบ้าน
ทำที่บ้านเลขที่ ๑ ถนนบ้านสวน ตำบลบางกรวย
อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี
วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕

ระหว่าง นายเขียว.....เลขประจำตัวประชาชนเลขที่.....
ออก ณ.....วันที่.....อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....
ถนน.....แขวง/ตำบล.....อำเภอ/เขต.....
จังหวัด.....ต่อไปในสัญญานี้จะเรียกว่า “ผู้ว่าจ้าง” ฝ่ายหนึ่ง
กับนายขาว.....เลขประจำตัวประชาชนเลขที่.....
อยู่บ้านเลขที่.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....
แขวง/ตำบล.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ต่อไปในสัญญานี้ เรียกว่า “ผู้รับจ้าง” อีกฝ่ายหนึ่ง

ทั้งสองฝ่ายตกลงทำสัญญาช่อมบ้านดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ผู้ว่าจ้างเป็นเจ้าของบ้านเลขที่ ๑ ถนนบ้านสวน ตำบล
บางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เนื่องจากบ้านถูกน้ำท่วมเสียหาย
จึงตกลงจ้างผู้รับจ้างให้ทำการช่อมบ้าน ประกอบ ด้วยพื้นบ้านคอนกรีต
เสริมเหล็ก กว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๒๐ เมตร หนา ๒๐ เซนติเมตร และทำ
ถนนคอนกรีตเสริมเหล็กจากบ้านถึงรั้วประตูบ้าน กว้าง ๔ เมตร ยาว ๑๐
เมตร หนา ๓๐ เซนติเมตร ตามรายละเอียดการก่อสร้างและวัสดุก่อสร้างท้าย
สัญญาซึ่งให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญา

ข้อ ๒. ทั้งสองฝ่าย ตกลงค่าช่อมตามข้อ ๑. ด้วยค่าวัสดุและแรงงาน
ของผู้รับจ้าง คิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน) โดยผู้รับ
จ้างจะช่อมให้แล้วเสร็จภายใน ๓ เดือน นับแต่วันทำสัญญานี้

ข้อ ๓. การชำระเงินค่าจ้างชำระดังนี้

(๑) ในวันทำสัญญา ชำระเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

(๒) เมื่อผู้รับจ้างนำวัสดุก่อสร้างตามสัญญาเข้ามาในที่ก่อสร้างชำระเงิน
๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

(๓) เมื่อก่อสร้างเสร็จและส่งมอบงานเรียบร้อยชำระเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)

ข้อ ๔. หากผู้รับจ้างผิดนัดหรือผิดสัญญา ยอมให้ผู้ว่าจ้างฟ้องร้อง บังคับพร้อมด้วยค่าเสียหาย หรือยอมให้ผู้ว่าจ้างบอกเลิกสัญญาข้างต้นพร้อม เรียกค่าเสียหายแล้วแต่ผู้ว่าจ้างเลือกบังคับเอากรณีใดกรณีหนึ่ง

ข้อ ๕. หากผู้ว่าจ้างไม่ชำระค่าจ้างตามกำหนด ยอมให้ผู้รับจ้าง ฟ้องร้องบังคับพร้อมคิด ค่าเสียหายในอัตราดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

ข้อ ๖. หลังจากส่งมอบงานแล้ว มีกำหนด ๑ ปี หากเกิดความชำรุด บกพร่อง เสียหาย จากการซ่อม ไม่ว่าจะเกิดจากวัสดุก่อสร้างหรือฝีมือแรงงาน ของผู้รับจ้าง ผู้รับจ้างจะทำการซ่อมให้ดี ดังเดิมด้วยค่าใช้จ่ายของผู้รับจ้างทั้งสิ้น

สัญญานี้ทำขึ้นเป็น ๒ ฉบับ มีข้อความตรงกัน ยึดถือไว้ฝ่ายละฉบับ ทั้งสองฝ่ายได้อ่าน และเข้าใจสัญญานี้ดีแล้ว จึงได้ลงชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้า พยาน

ลงชื่อ.....ผู้ว่าจ้าง
(.....)

ลงชื่อ.....ผู้รับจ้าง
(.....)

ลงชื่อ.....พยาน
(.....)

ลงชื่อ.....พยาน
(.....)